

Arrest

nr. 126 774 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. NAGY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 18 mei 2010 diende verzoekster aan aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 augustus 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[E.S.] [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [E.S.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.08.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 58 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft de volgende toelichting

“De bestreden beslissing is volledig ongegrond daar Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen zich geen enkele moeite heeft getroost om bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster omtrent haar opvolging bij een psychotherapeut, alsook de opvolging van haar zoon, [I.], die er duidelijk nog erger aan toe is dan zijn moeder.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet er zich gemakkelijk van af door te oordelen dat er geen nieuwe stukken werden bijgebracht na maart 2013 en zich te concentreren op een korte periode erna, terwijl de medische toestand van verzoekster zich over reeds 3,5 jaar dezelfde is gebleven, met enkele momenten van verbetering.

Nochtans heeft verzoekster zichzelf en [I.] getrouw laten opvolgen door een psychotherapeut, dr. [S.].

Dienst Vreemdelingenzaken doet niet eens een kleine moeite om een actuele stand van zaken op te vragen bij verzoekster, of bij het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen, terwijl verzoekster er alles aan zou gedaan hebben om de nodige, ontbrekende informatie te hebben geleverd, indien ze al mocht geloven dat haar dossier nauwlettend werd opgevolgd, aangezien ze gedurende 3,5 jaar niets van DVZ mocht vernemen.

Zo heeft verzoekster ook in december 2012 een bundel documenten aangetekend overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken om haar dossier te actualiseren, zelfs zonder enige bericht van goede ontvangst.

Verzoekster heeft immers op 30 april 2013 zelf het medisch verslag van 14 maart 2013 bijgebracht en toegevoegd aan haar dossier (cf. stukken nrs. 12 en 14).

Men leest in dit verslag zwart op wit het volgende:

'En tant qu'intervenants nous sommes très inquiets de l'évolution clinique de cette famille depuis que nous l'accompagnons. Nous rencontrons les limites des approches thérapeutiques face à des personnes qui sont confrontées au stress chronique provoqué par une situation sociale instable; où il n'est pas possible de se sentir en sécurité ni de se projeter dans l'avenir. De plus, nos patients ont un parcours traumatique préalable qui les a fort fragilisés (assassinat du père de l'enfant).

Madame exprime un état dépressif chronique qui n'évolue pas positivement malgré le traitement proposé. Par ailleurs; son fils manifeste sa souffrance en tant qu'enfant par des troubles de l'apprentissage et du comportement. Effectivement, [I.] a des capacités de base lui permettant de bien s'investir à l'école; mais son anxiété et impuissance face à la situation sociale et à l'état dépressif de sa mère le perturbe énormément.

Dernièrement, nous avons mis en place un accompagnement en fascia-thérapie pour madame [E.] tout en continuant le traitement médicamenteux en cours et le suivi psychothérapeutique. L'enfant est suivi en art-thérapie de façon régulière. Il nous semble que ces espaces thérapeutiques et de soutien sont les seuls avec lesquels cette famille peut compter actuellement. Nous pensons que le suivi doit se poursuivre à long terme',[...]

Vrije vertaling :

'In onze hoedanigheid van tussenkomende partij, zijn wij zeer bezorgd om de klinische ontwikkeling van deze familie sinds wij hen begeleiden. Wij ontmoeten de limieten van de therapeutische benaderingen ten aanzien van personen die geconfronteerd werden met chronische stress uitgelokt door een onstabiele sociale situatie, waar [he]t niet mogelijk is om zich in veiligheid te voelen en zichzelf in de toekomst te zien. Bovendien, hebben onze patiënten een vroegere traumatisch parcours afgelegd die hen erg heeft verzwakt (moord op de vader van het kind).

Mevrouw drukt een chronische depressieve staat uit, die niet positief evolueert ondanks de voorgestelde behandeling. Bovendien vertoont haar zoon tekenen van zijn lijden als kind door leerproblemen en gedragsproblemen. Effectief [I.] heeft basiscapaciteiten die hem toestaan om zich goed in te zetten op school, maar zijn angst en onmacht t.a.v. de sociale situatie en de depressieve staat van zijn moeder tekenen hem enorm.

Ten slotte hebben wij een begeleiding opgestart in fascia-therapie voor mevr. [E.] naast de lopende medische behandeling en de psychotherapeutische opvolging. Het kind is op regelmatige wijze opgevolgd door een art-therapie. Het blijkt ons dat deze therapeutische ruimtes en de steun het enige zijn waarop deze familie momenteel kan steunen.

Wij menen dat de opvolging voortgezet moet worden op lange termijn'.

Dienst Vreemdelingenzaken beslist nochtans dat uit het dossier van verzoekster niet afdoende elementen blijken om een graad van ernst vast te stellen zoals vereist door het EHRM, nl. dat een aandoening levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Zij besluit dat uit de voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is en legt het medisch verslag van 14 maart 2013 volledig naast zich neer.

Uit bovenstaande verklaring van het Gezondheidscentrum voor Vluchtelingen blijkt nochtans zeer duidelijk dat er een ernstige situatie van chronische depressie bestaat en dat de behandeling op lange termijn onontkoombaar is.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder onder meer toegelicht dat de door verzoekster aangehaalde psychiatrische problematiek (een reactionele depressie) niet wordt bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of verslagen of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen, wordt geduid dat uit de door haar voorgelegde medische getuigschriften niet blijkt dat de aangevoerde aandoening een hospitalisatie psychiatrie vereiste in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie, wordt gesteld dat geen ziekte die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat een verwijdering uit het Rijk aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) kan worden vastgesteld en wordt expliciet geconcludeerd dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Verzoekster kan daarnaast ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie diende op te vragen omtrent haar gezondheidstoestand. Het komt immers toe aan de vreemdeling die een aanvraag indient om op medische gronden tot een verblijf te worden toegelaten om de nodige overtuigingsstukken ter onderbouwing van deze aanvraag aan verweerder mee te delen. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan geenszins worden afgeleid dat op verweerder of de door hem aangestelde controlearts de plicht zou rusten om in de plaats van de vreemdeling die op basis van deze wetsbepaling verzoekt om tot een verblijf te worden gemachtigd deze aanvraag met bewijskrachtige stukken te staven.

Verzoeksters bewering dat de ambtenaar-geneesheer het verslag dat zij op 14 maart 2013 overmaakte volledig naast zich neerlegde mist voorts feitelijke grondslag. In het advies van de ambtenaar-genees-

heer wordt namelijk uitdrukkelijk verwezen naar dit “*paramedisch/medisch getuigschrift d.d. 14/03/2013*”. Zij toont ook niet aan dat de bevindingen van de controlearts – met name dat niet blijkt dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk was of is in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie en dat de aangehaalde psychiatrische problematiek zelfs niet wordt bevestigd door overtuigende psychiatrische onderzoeken of verslagen of door noodzakelijke beschermingsmaatregelen – in strijd zijn met de inhoud van dit verslag.

De beschouwingen van verzoekster laten bijgevolg ook niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel – beginselen van behoorlijk bestuur die zij niet uitdrukkelijk vermeldt, doch waarnaar zij lijkt te willen verwijzen – vast te stellen.

4.1.2.3. Voorts moet worden geduïd dat artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden personen die in België wensen te studeren in het hoger onderwijs of een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wensen te volgen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kunnen worden gemachtigd en dat verzoekster niet toelicht waarom zij – die nooit aangaf de bedoeling te hebben om hogere studies aan te vatten – meent dat deze wetsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Immers wordt er geen enkele rekening gehouden met de gevolgen die deze maatregel [voor] verzoekster en haar zontje met zich meebrengt.

Niet alleen werd er nochtans benadrukt in het medisch verslag dat er een sociale stabiliteit nodig is voor verzoekster en haar zontje, doch denkt men ook niet verder over de gevolgen die een terugkeer naar Macedonië voor de psychische toestand van verzoekster en [I.] teweegbrengt.

[I.] gaat naar school in België en heeft sinds 2010 toch enige regelmaat kunnen opbouwen, hetgeen alleen hem ten goede kan komen.

De veranderde omstandigheden, de uitzichtloosheid van de situatie in Macedonië zal de psychische situatie van verzoekster en [I.] alleen maar verergeren. In België kan [E.E.], zus van verzoekster en tante van [I.], hen psychologisch bijstaan, terwijl in Macedonië geen enkele persoon is die [S.] en [I.] kunnen opvangen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het verplichten van verzoekster en [I.], schoolgaand kind om terug te keren naar het land van oorsprong een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker en [I.].

Een verplichte terugkeer van verzoekster en [I.] naar Macedonië (Ex-Yoegoslavische Rep.), brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoekster en [I.].

Verzoekster stelt dat een terugkeer naar haar land een buitensporige en onevenredige eis vormt die haar redelijkerwijze doet vrezen voor een uitermate lange scheiding van haar enig familielid, dat zich om haar en [I.] bekommert.

Verzoekster loopt bij haar terugkeer het risico dat haar zoon van haar wordt afgenomen door haar schoonfamilie en dat zij zelfs haar zontje verliest.

Omwille van haar chronische depressie zal het voor haar ook onmogelijk zijn om op eigen benen te staan daar zij financieel eveneens afhankelijk is van haar zus.”

4.2.2. De Raad dient te benadrukken dat het proportionaliteitsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). In voorliggende zaak dient te worden gesteld dat verweerder verzoekster enkel een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan toestaan indien door een hiertoe aangestelde arts wordt vastgesteld dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar

leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In casu heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer gesteld dat niet blijkt dat aan deze voorwaarden is voldaan. Verweerder kon derhalve niet overgaan tot de toekenning van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig naar het proportionaliteitsbeginsel verwijzen.

Ten overvloede dient erop te worden gewezen dat niet blijkt dat verzoekster, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, een aanvraag indiende om dit kind tot een verblijf op medische gronden te machtigen, zodat verweerder in de in casu bestreden beslissing uiteraard geen standpunt diende in te nemen omtrent de medische situatie van dit kind. Tevens moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster verklaarde tal van familieleden te hebben in haar land van herkomst en dat zij voor haar vertrek naar België door familieleden werd opgevangen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder in aanmerking diende te nemen dat zij in dat land op niemand kan terugvallen, dat haar situatie er uitzichtloos is en zij er niet kan genieten van een *“sociale stabiliteit”*. Verzoekster gaat ook voorbij aan het feit dat haar zus haar financieel kan steunen terwijl zij in Macedonië verblijft. In zoverre verzoekster voorts nog stelt dat zij vreest dat haar schoonfamilie haar kind zal meenemen, kan het volstaan op te merken dat deze problematiek in het raam van een asielaanvraag reeds werd onderzocht en niet werd weerhouden als reden om haar een beschermingsstatus en de hieraan gekoppelde mogelijkheid om in België te verblijven toe te staan. In het kader van een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd kunnen voormelde moeilijkheden daarnaast niet dienstig worden ingeroepen. Verzoekster heeft dit trouwens ook niet gedaan, zodat zij hoe dan ook niet kan stellen dat verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer deze niet gestaafde problematiek bij de behandeling van haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen diende te betrekken. Verzoekster verliest evenzeer uit het oog dat zij voorheen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat door een arts werd vastgesteld dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing impliceert ook geenszins dat het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om contacten te onderhouden met haar in België verblijvende zus.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van haar standpunt geeft zij de volgende toelichting:

“Dat de rechten op een privé- en gezinsleven fundamenteel zijn. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op [...] beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens betreft het recht op gezinsleven.

Dat het volledige familiale en gezinsleven van verzoekster en [I.] zich afspeelt in België.

Verzoekster woont immers samen met haar zus [...] te 1140 Evere.

Dat de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling [heeft], maar er dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev. Trim.dr. fam., 2001, 128).

Dat de bestreden beslissing derhalve ook haar beoordelingsmarge heeft overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Dat dienaangaande niet werd gemotiveerd, nochtans blijkt uit het dossier van verzoekster duidelijk dat zij zich bij haar zus heeft gevestigd. Dat derhalve dient aanvaard dat er geen degelijke reden kan worden aangehaald.

Dat dit aldus een grove schending van het privéleven van verzoekster en [l.] inhoudt.”

4.3.2. Daargelaten de vraag of de relatie die verzoekster heeft met haar in België verblijvende zus dusdanig hecht is dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM – hetgeen niet wordt aangetoond – moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Aangezien de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen kan zij bezwaarlijk voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven. Daar zij niet aantoont dat zij geen gezinsleven kan hebben in Macedonië – het land waar zij werd geboren, waar zij het grootste deel van haar leven verbleef en waar tal van haar familieleden verblijven die zich voorheen bereid toonden om haar op te vangen – kan zij ook niet stellen dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

Tevens moet worden aangegeven dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK